

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

καμπάνες σκορπούσαν όλοένα τους τρομαχτικούς ήχους των που πλημμυρούσαν την ατμόσφαιρα με μιά άγρια άρμονία και έφταναν μέχρι της βασιλικής, χαϊδεύοντας την άσκή της. Η ψυχή της χαϊνόταν, βλέποντας σφαζομένους τους έχθρους της εκκλησίας.

Η φιλοδοξία και η άλαζονεία της είχε φτάσει πειιά στο κατασκόφου. Με την πρόφασι πως ύποστήριζε την εκκλησία, ήθελε να φέρη εις πέρας τους καταχθόνους σκοπούς της.

Η κυριότερη βλήμη της ήταν να ανεβάσει στο θρόνο τον άγαπημένο της γιού, τον Έρριχο δούκα ντ' Άνζού. Γιά να τό πραγματοποιήση αυτό, μπόρσσε να φτάση και μέχρις εγκλήματος έναντιόν του άλλου γιού της, του Καρόλου.

Έπειδή όμως δέν μπορσσε να διαπραξη παρόμοιο εγκλήμα, προσπαθούσε να τον συγχύση και να τον νευριάση με τά καυώματα των Ουγενότων. Μ' αυτόν τον τρόπο θά τον έφερνε σε αδιέξοδο και θά τον άνάγκαζε ή να πεθάνη ή ν' αυτοκτονήση.

Ο Κάρολος Θ' βρισκόταν εκείνη την ώρα στο δωμάτιό του. Όταν άκουσε για πρώτη φορά τον άπαισιο ήχο των κωδώνων, έρρίγησε σύγκομος και έγινε χλωμός σαν φάντασμα.

Ξαπλωμένος σε μιά πολυθρόνα, κρατούσε στην άγκυλιά του τά δυό άγαπημένα του σκυλιά. Άρχισε λοιπόν να τά σφιγγη έπάνω στο στήθος του, σαν να θελε να τον ζεστάνουν. Τόσο πολύ έτρεμε.

Τό αίμα είχε παγώσει σχεδόν στις φλέβες του και ή καμπάνη έξερκοιουθούσαν τον άπαισιο ήχο τους. Ο ήχος αυτός έσπάρταζε την καρδιά του βασιλέως.

Γιά μιά στιγμή ο Κάρολος σημάθθηκε και σχεδόν έξαλλος έτρεξε να κινήη τ κεφάλι του κάτω άπ' τό προσκέφαλο του κρεβατιού του. Άλλά ή καμπάνη έσημαναν όλοένα δυνατώτερα. Τά τράμα των παραθύρων έτριζαν. Τά έπιπλα έτρεμαν.

Ο βασιλεύς ξανασημάθθηκε τότε και για να δώση θάρρος στον έαντό του, άρχισε να κραγάξη σε κάθε κωδώνο κρουσία. Βλαστημούσε και φώναζε :

— Πάψτε !... Καμπάνες της Κολάσεως, σωπάστε ! Φτάνει ! Δέν θέλω πειιά να σάς άκούω ! Θέλω να σταματήση ή σφαγή ! Ω αναθεματισμένες καμπάνες ! Θεέ μου ! Τί να κάμω ! Δέν μπορώ να τίς άκούω ! Ποϋ να καταφύγω ; ...

Έτρεξε πρós τό παράθυρο, τό άνοιξε, αλλά όπισθεχώρησε τρομαχμένος. Η ήμέρα άρχισε να χαράξη, αλλά ή δάδες έξερκοιουθούσαν να φέγγουνε στους δρόμους. Άνθρωποι έτρεχαν φωνάζοντας με κρόμο κ' άλλοι τους κνηγούσαν πίσω λυσσοσιμένοι.

Ο Κάρολος ύποχώρησε στο βάθος του δωματίου του κ' άρχισε να ξεκαίξη και να μαπώνη τά στήθη του, τραυιλίζοντας :

— Ω, τί έκανα ! Ω, αυτά γίνονται με τή δική μου διαταγή ! Φρίξη ! Δέν θέλω να ίδω ! Δέν άντέχω ν' άκούσω ! Ποϋ να καταφύγω ; Ποϋ να κρυφτώ ;

Άνοιξε την πρώτη πόρτα που βρέθηκε μπροστά του, την πέρασε σαν φάντασμα κ' έφτασε σε μιά στοά. Η τρίχη του κεφαλιού του είχαν σηκωθεί. Παντού γύρω ήσαν ξαπλωμένα άψυχα κορμά.

Σε μιά γωνία ένας νέος άμυνόταν έναντιόν δέκα δολοφόνων, αλλά στο τέλος έξαντλήθηκε κ' έπεσε κάτω νεκρός. Παρέκει δυό γυναίκες ικέτευαν γονατιστές, με τά χέρια ύψωμένα. Άλλά όστε αυτές εγλύτωσαν άπ' τή σφαγή.

— Ω ! φώναξε ο βασιλεύς. Έγώ είμαι ο δολοφόνος ! Έγώ τους έσκότωσα αυτούς τους ανθρώπους ! Καταραμένος να είμαι ! Θεέ μου, λυπήσου με ! Σου τό ζητώ για χάρι ! Άς σταματήσουν οι φόνοι, τά αίματα, ή συμφορές ! Άπελπίσια ! Φρίξη ! Δέν έχω πού να πάω ! ...

Κατέβηκε γρήγορα μιά σκάλα, αλλά βρήκε κ' εκεί σωριασμένα πτώματα. Πτώματα, παντού πτώματα ! Άνέβηκε ξανά και μητρε

σ' έναν άλλο διάδρομο, όπου άκουσε πυροβολισμούς, όμωγές και φωνές :

— Χτυπάτε τους ! Τί τους φυλάτε ; Άπάνω στα σκυλιά ! ...

Συγχρόνως είδε μερικούς μανιώδεις καθολικούς να τρέχουν πρós μιά γωνία, όπου είχαν καταφύγει δυό μισόγυμνοι Ουγενότοι, για να σωθούν από τή λύσσα τους. Άλλά οι διώκτες των δέν τους έχάρισαν τή ζωή ...

Όταν ο βασιλεύς έμεινε μόνος του, πλησίασε και κύτταξε τά δυό έκεινα πτώματα. Άναγνώρισε τότε με φρίκη, ότι τό ένα άπ' αυτά ήταν του βαρώνου ντ' Πών, με τον όποιον έταίχε την προηγούμενη μέρα σφαυροβολία.

Ο Κάρολος άνατρίχιασε μπρός στο άτροσοδόκητο θέμα. Κι άρχισε να τρέχη. Οϋτ' ο ίδιος δέν ήξερε πού πήγαινε. Τά πόδια του πλατάγισαν σε λίμνες αίματος. Και φώναζε όλοένα έξαλλος :

— Η καμπάνες να χτυπήσουν δυνατώτερα... Δέν τίς άκούω... Οϋτε τίς ντουφεκιές... Πιό δυνατά ! Πιό δυνατά ! ...

Βαστούσε τώρα τό κεφάλι του μέρ' στα χέρια του κ' έτρεχε άσποστα εδώ κ' εκεί. Άνεβοκατέβαινε σκάλες, περνούσε διαδρόμους, αλλά πουθενά δέν έστοματούσε.

— Ποϋ να καταφύγω ; παραμιλούσε. Μου ζητούν βοήθεια... Ποϋς με φωνάζει ;

Και ο βασιλεύς της Γαλλίας έτρεμε σύγκομος. Σε μιά στιγμή πλησίασε ένα παράθυρο και τό άνοιξε.

Άλλά τά τράμα έτσαν όλα με πάταγο. Ήσαν τρύπα από τίς σφαίρες ! Κατόπιν έσκυψε να ίδη τί συμβαίνει στην αλλη.

— Έλεος ! Χάρι ! φώναζαν από κάτω.

— Μεγαλειότατε ! Μας φιλοξενείτε ! Λυπηθείτε μας ! ...

— Μεγαλειότατε ! Είμαστε φίλοι σας ! Σώσατέ μας...

Ήσαν καμιά είκοσαριά Ουγενότοι, πού του άπλώναν ίκετευτικά τά χέρια τους, άσπλοι, φορώντας μόνο τά νυχτικά τους. Είχαν άποσπρηθεί σε μιά γωνία και άπέκρουαν με δίεση των τίς δυναμεις τους σφαγιές των. Οι τελευταίοι, έκατό περίπου, τους είχαν περικυλιώσει κ' έτοιμαζόντουσαν να τους σφάζουν.

— Έλεος, βασιλεύ ! παρακάλεσαν τά θύματα για τελευταία φορά.

Άλλά την ίδια στιγμή, ο Κάρολος κατελήφθη από τό νευρικό και σπασμωδικό γέλιο του, πού τον έκανε να μιούξη με τρελλό. Ο παροξυσμός αυτός βάσταξε περίπου ένα τέταρτο.

Κατόπιν ο βασιλεύς άρχισε πάλι να τρέχη, κυριευμένος από τή μαγία του. Στο τέλος έπεσε κάτω έξαντλημένος. Κυλιόταν κατά γής και βύθιζε τά νύχια του στο χαλι. Είχε παληφρηθεί από άσφακράτητους λυγμούς και φέλλιες :

— Σωτώστε ! Σωτώστε ! Σωτώστε !

Στά μεταξϋ αυτό, ο πρίγκηψ Κονδέ είχε άνεβει στην ταράτσα του Λούβρου. Στάθηκε εκεί και κύτταζε κάτω στην αλλη.

Έπάνω από διακόσιοι Ουγενότοι είχαν σκοτωθεί εκεί μέσα. Οι περισσότεροι ήσαν μισόγυμνοι, γιατί τους είχαν έπιτεθεί από ύπνο, έντελώς άτροσοδόκητα.

Άλλά μέσα στο πένθυμο εκείνο περιβάλλον άκουγόntonσαν και γέλια. Ήταν μιá συντροφιά από κοπέλλες, ντυμένες με κομψά και πλέσια φορέματα, πού περνούσαν πάνω άλ' τους νεκρούς και τους έβγαζαν με τίς όμπρέλλες των, για να διασκεδάσουν, τά μάτια ! ...

Ένώ ή Αβιατερίνη των Μεδίκων στεκόταν στον έξώστη των άνακτόρων και περιέμενε τό σύνθημα της τρομερής σφαγής, ή Ξενοδόχος Κατώ προχωρούσε μέσα στο σκοτάδι βιαστικά—βιαστικά.

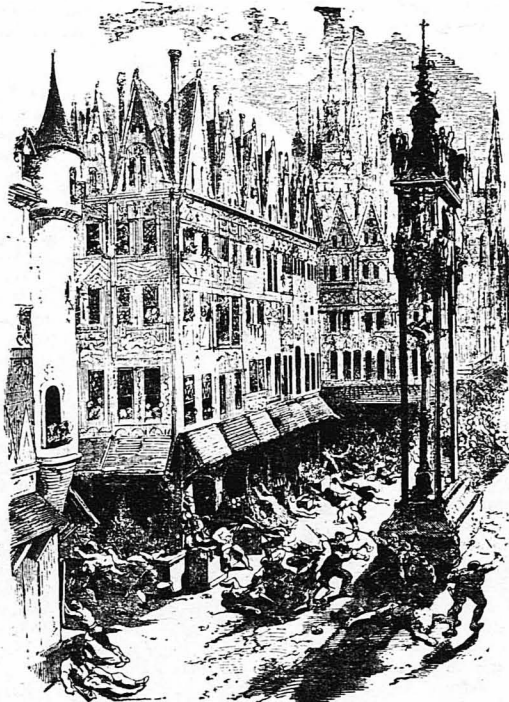
Τέλος, όταν έφτασε σ' ένα μικρό δρόμο, χωριζέ διέξοδο, σταμάτησε και άρχισε να τραγουδάη :

Ο ίππότης ο καλός
πήγε τό σπαθί του !
Τρεά λά λά !

Άμέσως από τό αδιέξοδο στενό άκούστηκε ένας ύπόκοφος θόρυθος και άμέσως άρχισαν να κινούνται διάφορες σκάς.

Η Κατώ έταψε τότε τό τραγούδι κ' έξακολούθησε τό δρόμο της. Άλλ' αυτή τή φορά δέν ήταν μονάχη της. Περισσότερες από τρακόσιες γυναίκες την άκολούθουσαν σιατηλές.

(Άκολουθεί)

Η Σφαγή του Άγιου Βαρθολομαίου.